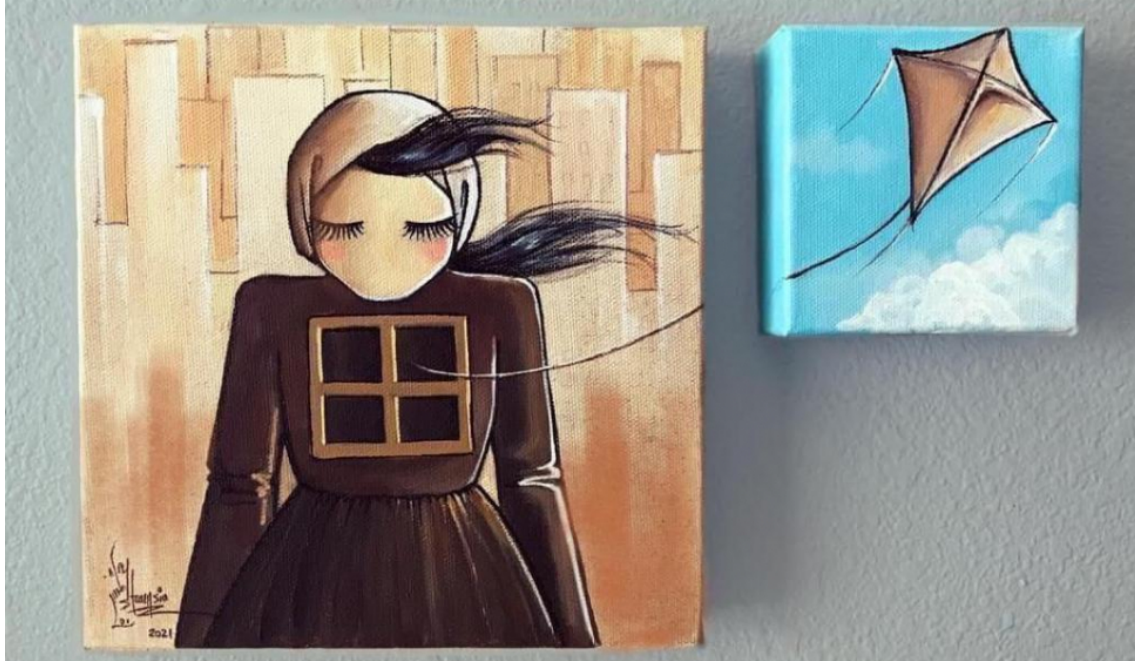

Ales com estels en el vent

Dm, 21/09/2021 per Maria Rosa Ocaña

[Nadiezhdá](#)

La mare ha entrat a l'estança que està fosca. Intenta trobar la caixeta de llumins per encendra la llàntia davant de la icona. Una petita flama il·lumina suaument el recinte.

La mare té fred i se sent molt trista. No és per menys, a fora se senten les veus que arriben amb violència, agressivitat, odi, destrucció, aniquilació... en quin món vivim!!, pensa. Intenta asserenar-se i fa el senyal de la creu... els seus llavis intenten pronunciar les paraules per adreçar-se a Déu.

Té un petit llibret de pregàries que va rebre dels seus pares... i comença des del principi: "Glòria a Vós, Déu nostre, Glòria a Vós. Rei del Cel Consolador, Esperit de Veritat.... veniu i habiteu en nosaltres... " es una invocació a l'Esperit Sant.... després: Pare Nostre que esteu en el Cel... i al final, Alegreu-vos, Mare de Déu, o Maria... són les pregàries que ella aprés de cor i que, de generació en generació es van transmetent, buscant l'ajut de Déu, buscant aquella força que li *doni ales com estels en el vent* i pugui transmetre el gran valor de la llibertat, dins del respecte i amor.

La mare busca consol allà on hi ha tristesa i dolor.... Poc a poc el seu desconsol dóna pas a la pregària que va inundant el seu interior, la flama de l'espelma segueix encesa i contempla aquest món que porta destrucció. És una gran mentida, ressona en el seu interior, perquè porta el desmantellament de la persona, el gran error de pensar que, d'aquesta manera, es poden sotmetre a aquells que es troben en indefensió, com si la vida depengués d'un poder inacceptable incapaç de respectar la bellesa de la Creació i de veure a l'altra com el teu proïsme, lluny de les paraules evangèliques, que determinen la culminació de l'acompliment de la Llei: "Estimaràs a Déu, per damunt de totes les coses i al proïsme com a tu mateix".

La mare ja té anys, sap el què es haver viscut una guerra i una post guerra, sap el valor de les petites coses, dels petits gestos, com cuidar uns geranis i unes petúnies, o fer uns canelons per quan arriba Nadal... ella que és una persona afable i dolça amb les persones que la rodegen, que s'oblida d'ella mateixa per ajudar als demés ... és per això, que quan contempla aquest món ple d'injustícies se li trenca el cor i quan li arriba aquest moment sempre busca la capseta de llumins.

Avui ha quedat trasbalsada, ha rebut unes imatges impactants que estan realitzades per una pintora, grafista i professora d'escultura a la Universitat de Kabul, que s'anomena Shamsia Hassani (Teheran, 1988). És per ella, i per totes les dones afganeses que ara están vivint un veritable infern, que demana a Déu que faci brillar la llum al cor de la humanitat i que transformi la foscor de la repressió i esclavitud, *en ales com estels en el vent*, tal com Shamsia ho ha volgut representar.